

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyň: **L. S.**, nar. X, státní příslušnost Ruská federace
zastoupený Mgr. Pavlom Kehlem, advokátem se sídlem Panská 6, 110
00, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. OAM-151/ZA-ZA11-ZA10-
2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

II. Žalobní body

2. Žalovaný svým rozhodnutím porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“). Žalovaný uzavřel, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce o jeho život v případě návratu do vlasti kvůli vyhrůžkám adresovaným jeho matce, obava z nástupu k výkonu základní vojenské služby a snaha o legalizaci jeho pobytu v České republice, správní orgán žadatelem doložené materiály při svém rozhodování nezohlednil, neboť tyto neobsahují informace týkající se osoby žadatele. Žalobce je toho názoru, že v rámci svých možností prezentoval dostatečným způsobem skutkové okolnosti, které dle jeho přesvědčení zavadávají důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Hlavně a především pak žalobce uváděl, že se v roce 2015 účastnil protestů proti prezidentu Putinovi, jednalo se o protesty organizované po smrti Borise Němcova. Proto žalobce označil za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu obavu z politického pronásledování jeho osoby v Ruské federaci.
3. Zásadní moment, dle kterého je žalobce přesvědčen, že jeho žádost je odůvodněna, je skutečnost, že jeho matka měla v Ruské federaci politické problémy. Matka odjela do USA v roce 2016 a rozhodla se tam požádat o udělení mezinárodní ochrany, kdy ke dni vydání napadeného rozhodnutí již bylo kompetentními orgány USA rozhodnuto, že matce žalobce se mezinárodní ochrana uděluje. Žalobce tuto skutečnost správnímu orgánu v rámci svých vyjádření opakovaně doložil, nicméně správní orgán na tyto zprávy nebere zvláštní ohled. Tento nezáměr o skutečnosti týkající se matky žalobce je odůvodňován správním orgánem tím, že se nejedná o důkaz o komplikacích vztahujících se přímo k žalobci, nýbrž k jeho matce, která navíc již v Ruské federaci nežije. Žalobce zevrubně popsal, jaké konkrétní problémy jeho matka v Ruské federaci z důvodu svých politických aktivit měla, kdy jen na okraj žalobce zdůrazňuje, že jí bylo vyhrožováno křivým obviněním a vězením. Žalobce uvedl, že si v roce 2014 se svou matkou změnili jména, aby se zbavili vyhrůžek. To je vskutku jasný důkaz toho, že jak on, tak i jeho matka, měli důvodnou obavu z politického pronásledování, navíc podpořenou vyhrůžkami z trestního stíhání a křivého obvinění. Žalobce navíc popsal incident, který se mu stal při jeho poslední návštěvě domovské země v roce 2016. Správní orgán ovšem způsob kontroly, která se žalobcem proběhla, poněkud necitlivě zlehčuje. Žalobce uvádí, že se nejednalo o „běžnou“ celní kontrolu a tato byla vyvolána právě se záměrem nahnat žalobci strach. Žalobce doplňuje, že správní orgán zcela nesprávně interpretoval jeho prohlášení, kdy v době, kdy byl žalobce posledně na území Ruské federace, jeho matka se zde také ještě nacházela. Matka žalobce byla prokazatelně vydírána, aby se vzdala svých majetkových a finančních úspor, které vlastnila. Matka žalobce byla pod velkým tlakem, aby zanechala své politické aktivity. Tím, že v těchto aktivitách vytrvala, původní hrozby se zhmotnily - ve formě finančních trestů i násilností vůči ní, odpovědnými lidmi toto bylo definováno jako „trest“. Z tohoto důvodu neobstojí argumentace správního orgánu v tom smyslu, že se matka žalobce již protestů v současné době neúčastní.
4. Žalobce je navíc přesvědčen o tom, že správní orgán poněkud cynicky zlehčuje možnosti žalobce přesídlit se do jiné části Ruské federace, kde dle jeho přesvědčení eventuální ohrožení práv žalobce ustane. Toto řešení je ovšem zcela nelogické, neboť v Ruské federaci

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

jsou identické donucovací struktury a agentury, které nesou identické pravomoci a kompetence po celém území (nejenom v M.). Také vyhoštění z rodného místa žalobce na základě politických důvodů je porušením lidských práv žalobce a občana, který se ničeho protiprávního nedopustil. Žalobce je proto přesvědčen, že by neměl být brán ohled na eventuální možnost přesídlení do jiné části Ruské federace, neboť výkon tohoto přesídlení již sám o sobě je důkazem porušování lidských práv žalobce, ohrožuje jeho svobodu pohybu, svobodu projevu a občanské právo na účast v politice.

5. Žalovaným správním orgánem prezentovaná ochrana lidských práv v Ruské federaci vládními či NGO organizacemi, se jeví jako velmi přeceňována. Žalobce je naopak toho názoru - a v jeho případě se bohužel měl možnost se o tomto i v praxi přesvědčit - že skutečné možnosti těchto organizací jsou velmi limitované a potlačované brutalitou policie. Mají tak de facto velmi malý vliv na dodržování lidských práv obecně - a tedy i v konkrétním případě žalobce.
6. Napadené rozhodnutí neodpovídá skutečnému skutkovému stavu. Je zatíženo nepřezkoumatelností, správní orgán nezohlednil při svém rozhodování materiály, které doložil žalobce. Argumentace správního orgánu v tom smyslu, že materiály se netýkají žalobce, je vytržena z kontextu celé životní situace týkající se žalobce. Žalobce opět zdůrazňuje, že je jediným synem své matky, jeho otec zemřel ještě v roce 2009, a tedy je jediným blízkým rodinným příslušníkem osoby, které bylo prokazatelně pro její politické názory v Ruské federaci vyhrožováno. To je také důvod, proč bylo její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v USA vyhověno. Správní orgán sice správně uvádí, že jde o vydání rozhodnutí v kompetenci jiného orgánu (navíc orgánu jiného státu), na druhou stranu podmínky pro udělení mezinárodní ochrany budou v USA velmi obdobné, vychází z identických principů - smyslem udělení mezinárodní ochrany (zjednodušeně řečeno) je projevení zájmu o osobu, které hrozí v domovské zemi smrt, nelidské či ponižující zacházení, a to z náboženských či politických důvodů. Je tedy zřejmé, že kompetentní orgány USA shledaly žádost matky žalobce důvodnou, když této žádosti vyhověly. Žalobce doložil i podklady, které k vydání tohoto právního statusu orgány vedly. Byť se tedy nejedná o veřejnou listinu, která by prokazovala jaksi „automatický“ nárok na udělení mezinárodní ochrany žalobci, rozhodně jde o velmi výrazný aspekt jeho žádosti a podklad, který posiluje a prokazuje vážnost žalobcových tvrzení, která v rámci protokolu uvedl. Správní orgán ovšem k návrhům účastníka a k vyjádřením, která v průběhu správního řízení o své žádosti činil formou dokládání dokladů prokazujících výhrůžky jeho matce a skutečnost, že tato získala v USA mezinárodní ochranu, v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nepřihlížel. Toliko konstatoval, že nejde o důvody, které by se týkaly žalobce, což je ovšem nesprávná a nezákonná argumentace.
7. Žalobce je tedy přesvědčen, že v jeho případě správní orgán porušil ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, nezohlednil, že v jeho případě je obava z důvodu jeho politických názorů (a názorů jeho matky) z perzekuce státními orgány Ruské federace velmi reálná a hrozící. Že nejde o pouhou fantazii žalobce, prokázala právě kontrola na letišti v roce 2016, kdy od té doby se žalobce již nechce a nemůže do své vlasti vrátit z důvodu obavy o svůj život. I jeho matka zpřetrhala všechna pouta v Ruské federaci a nyní žije coby cizinka požívající práv azylanta v USA. Také tvrzení správního orgánu v tom smyslu, že jeho matka se již od roku 2016 na území Ruska nenachází, a tedy mu tam žádná hrozba nehrozí, postrádá logiku. Nejde

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

totiž předpokládat, že by státní orgány na jeho matku a na žalobce samotného jen tak „zapomněly“, kdy naopak v situaci, že to bude pouze sám žalobce, kdo by se měl na území domovského státu vracet, o to reálnější naplnění obav žalobce lze očekávat. Žalobce bude patrně dotazován, kde se jeho matka nachází. Závěr o tom, že důvod obav neexistuje, je závěrem nepřezkoumatelným a skutkově nesprávným.

8. Žalobce uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá závěr, že Ruská federace (obecně) není zemí, kde by kterýkoliv občan byl bezprostředně vystaven negativním vlivům na jeho lidská práva. Toto žalobce ostatně ani nepopírá - jistě je i s ohledem na populaci Ruské federace možné uzavřít, že majorita obyvatel není tímto způsobem ohrožena. Žalobce ovšem prokázal, že v jeho případě jsou dány konkrétní okolnosti, které zavádají důvod pro tyto obavy - tedy obavy o život a zdraví žalobce z důvodu jeho politických přesvědčení a přesvědčení jeho matky.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, respektive údaje poskytnuté k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Žalovaný správní orgán při posuzování žádosti vycházel především z výpovědi žalobce, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv a svobod v zemi původu jmenovaného, tj. v Ruské federaci. V průběhu pohovoru měl žalobce možnost sdělit vše, co považuje za podstatné z hlediska důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci a jeho zmocněnému zástupci byla rovněž dána možnost seznámit se s podklady, jež shromáždil správní orgán během předmětného řízení pro vydání rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.
10. Byť se žalobce v průběhu správního řízení odvolával převážně na problémy politického charakteru své matky a činí tak následně i v podané žalobě, je třeba zdůraznit, že tyto matčiny problémy zcela zjevně nebyly motivem odchodu jmenovaného z Ruské federace, neboť stěžejním důvodem jeho vycestování z vlasti byla studia na území České republiky. Z pobytové historie žalobce je správnímu orgánu známo, že od roku 2015 pobýval na území České republiky, nejdříve na základě uděleného vízového pobytu za účelem studia a následně na základě opakovaně prodlužovaných dlouhodobých pobytů za stejným účelem (studium). Žalobci nic objektivně nebránilo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již v tomto období, pokud pocítoval situaci ve své zemi natolik palčivě. Místo toho pobýval žalobce na území České republiky legálně na základě získaných pobytových statusů a o udělení mezinárodní ochrany požádal až ve chvíli, kdy vlastním zaviněním přestal splňovat podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia. Správní orgán k tomuto doplňuje, že právě na základě této skutečnosti byl jmenovanému

vylepen výjezdni příkaz s platností od 3. 9. 2018 do 30. 10. 2018, který však žalobce nerespektoval, a z území České republiky nevycestoval. O mezinárodní ochranu požádal žalobce až dne 9. 2. 2019, tedy po téměř třech a půl letech strávených na území České republiky. Správní orgán je přesvědčen, že uvedené jednoznačně svědčí spíše o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, nikoli však o jeho azylově relevantních důvodech. Správní orgán odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (dále „NSS“), zejména na rozsudky sp. zn. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005.

11. Správní orgán připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v České republice, a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky. K těmto účelům je možné využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
12. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obav z návratu do země původu, žalovaný uvádí, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný sděluje, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. NSS k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Žalobce na podporu svých tvrzení žalobce doložil správnímu orgánu kopii záznamu z matriky o změně jména matky, dále záznam o ošetření jeho matky v nemocnici v roce 2011 a kopii oznámení o vyzvednutí rozhodnutí o žádosti o azyl jeho matky v USA. Správní orgán na tomto místě shledal, že uvedené materiály nelze při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany pana žalobce zohlednit, neboť neobsahují žádné informace týkající se bezprostředně jeho osoby. Správní orgán se v této souvislosti ani nemohl dopustit nezákonnosti, jak tvrdí žalobce v předmětné žalobě, neboť tento je v souladu se zákonem povinen každou azylovou žádost posuzovat striktně individuálně, a proto hodnotil pouze situaci samotného žadatele. Správnímu orgánu ani nepřísluší jakkoli hodnotit skutečnosti týkající se azylové žádosti jeho matky, neboť k tomu je věcně příslušný jiný orgán, který se nachází na území USA. Pro úplnost správní orgán uvádí, že výpovědi žalobce byly zcela neurčité, neposkytující žádný reálný základ jeho azylovému příběhu. Například výpověď žalobce ohledně tvrzeného incidentu z roku 2016 se jeví jako zcela vágní, neboť žalobce správnímu orgánu uvedl, že na něj byl vyvíjen tlak na letišti - údajně kvůli účasti jeho matky na protestech v Ruské federaci - a následně správnímu orgánu sdělil, že po kontrole příslušníků celní policie, kterým předložil požadované doklady, byl ihned propuštěn. Co se týče tvrzené účasti žalobce na protestu v roce 2015, správní orgán uvádí, že žalobce však žádným způsobem neprokázal, že by v souvislosti s touto účastí čelil nějakým problémům,

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

když naopak správnímu orgánu výslovně uvedl, že proti němu nebylo ve vlasti nikdy zahájeno správní ani trestní řízení, nebyl zadržen ani uvězněn. Nezbyvá než konstatovat, že ze strany státních orgánů Ruské federace zjevně nedošlo k žádnému jednání, které by se dalo označit za politické pronásledování tak, jak má na mysli zákon o azylu. S ohledem na uvedené je správní orgán nucen uzavřít, že v případě žalobce nedospěl k závěru o jeho pronásledování ve smyslu azylového zákona, neboť v průběhu správního řízení nevyplynuly najevo žádné skutečnosti, které by bylo možné shledat azylově relevantními. Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže, uváděné žalobcem, nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

13. K námitce týkající se přesídlení žalobce v rámci území Ruské federace, kdy tento z uvedeného dovozuje porušení práva na svobodu pohybu, svobodu projevu a práva účastnit se v politice, správní orgán uvádí, že mu není zcela jasné, jakým způsobem by měla být uvedená práva žalobce porušena ve vztahu k jeho přesídlení do jiné části Ruské federace, když uvedené tvrzení dále nikterak nekonkretizuje. Námitka je dle názoru správního orgánu zcela neprojednatelná a není k ní možné zaujmout kvalifikované stanovisko v souladu s ustálenou judikaturou NSS, neboť: *„jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany“*, jak uvedl ve svém rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 ze dne 20. 12. 2005.
14. S námitkou žalobce, že žalovaným prezentovaná ochrana lidských práv v Ruské federaci je zjevně přeceňována, se správní orgán zcela neztotožňuje, neboť si není vědom, že by jakkoli situaci v Ruské federaci týkající se problematiky lidských práv zlehčoval. Ve světle obstaraných zpráv o zemi původu žalobce, jež pocházejí z objektivních a relevantních zdrojů, správní orgán dospěl k závěru, že Ruská federace bezpochyby není zcela demokratickou zemí a že v některých případech jsou pošlapávána lidská práva. Je důležité si ale uvědomit, že ne každý občan Ruské federace je bez dalšího takovému ohrožení (porušení lidských práv) vystaven. Případné porušení lidských práv se ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany musí u každého žadatele posuzovat a prokazovat zcela individuálně, neboť problematická situace v zemi původu sama o sobě nezakládá podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
16. Dne 9. 2. 2019 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“). Sdělil, že se roku 2014 nechal přejmenovat. Narodil se v roce 1998 v M., je svobodný a bezdětný. Ke svému politickému přesvědčení sdělil, že není členem žádné politické strany nebo skupiny, ale v roce 2015 se účastnil protestů proti prezidentu Putinovi, jednalo se o protesty organizované po smrti Borise Němcova. Naposledy pobýval

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

v Rusku v lednu 2016, když se jel podívat domů na Vánoce. Poté odcestoval do ČR, a to letecky z M. přímo do Prahy. V roce 2012 disponoval izraelským vízem, na jehož základě cestoval do Izraele za svým strýcem, který ho tam pozval. V roce 2013 mu bylo uděleno ukrajinské turistické vízum. V roce 2015 mu bylo uděleno české studentské vízum, na jehož základě sem v září 2015 poprvé přicestoval. Jeho povolení k pobytu v ČR za účelem studia bylo platné až do dne 31. 8. 2018. Poté mu byly udělovány výjezdní příkazy. Žadatelův zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Za důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu označil politické pronásledování jeho osoby v Rusku. Jako další důvod uvedl jeho vysokoškolské studium v ČR, které by zde chtěl dokončit. V pohovoru k žádosti žadatel uvedl, že v Rusku žil pouze v M., a to se svojí matkou. V Rusku nemá žádné příbuzné ani známé. Matka se strýcem se přestěhovali do USA. Dle vyjádření žadatele měla jeho matka politické problémy, pročež se rozhodla odjet do USA, kde požádala o mezinárodní ochranu. Odjela tam v roce 2016 a od té doby tam žije. Za důvod prvního příjezdu do ČR v roce 2015 označil žalobce studium na vysoké škole. Studuje obor X na X v P. Dále se vyjádřil k jím uvedenému politickému pronásledování jeho osoby. Uvedl, že je to spojené s politickými problémy matky, bylo jí vyhrožováno, že se může něco stát i jejímu synovi, tedy jemu. Při poslední návštěvě M. v roce 2016 byl na žadatele dle jeho tvrzení vyvíjen tlak, spočívající v tom, že se ho celník na letišti při kontrole pasu ptal, proč se vrací, zavolal policisty, kteří chtěli žadatele zadržet. Když jim jmenovaný ukázal dokumenty ohledně jeho studia v ČR, propustili ho s tím, že je vše v pořádku. Za důvod, proč jej chtěli zadržet, označil jmenovaný účast jeho matky na protestech konaných během studia v ČR. Matka byla dle žadatele několikrát upozorněna, aby na protesty nechodila, jinak bude mít problémy s podnikáním a rodinou. Takto ji upozorňoval nějaký vyšetřovatel. Také jí bylo vyhrožováno telefonicky. Rovněž „lidé v civilu“ jí říkali, ať si dává pozor. Žadatelova matka se též v roce 2014 přejmenovala. V současné době žije tato v USA, kde požádala o mezinárodní ochranu. Žalobce je přesvědčen, že v Rusku by mu hrozilo kvůli matce nebezpečí na životě. Následně jmenovaný popřel, že by byl v Rusku někdy zadržen nebo uvězněn. Rovněž proti němu není v Rusku vedeno žádné trestní nebo správní řízení. Dále uvedl, že mu jeho matka po příletu do USA sdělila, že ji nutili přepsat byt na nějaký fond. Také mu volali kvůli jeho blízcímu se nástupu na základní vojenskou službu v roce 2016. On jim ale řekl, že má vyřízený zákonný odklad kvůli studiu, načež mu řekli, aby se vrátil. Na radu matky na toto nijak nereagoval a změnil si telefonní číslo. Kdo mu volal, žadatel neví. Podle čísla pak zjistil, že se jednalo o vojenskou správu. Matka se politicky angažovala od roku 1991, účastnila se protestů. V roce 1999, když přišel k vládě Putin, přestala být politicky aktivní, nechodila na žádné demonstrace. Pak se jí ale nelíbilo, že přišel k vládě Medveděv, proto se v roce 2011 začala znovu zúčastňovat protestů. Dne 10. 12. 2011 byla při účasti na demonstraci zadržena policií. Jednalo se o její první zajištění. Během účasti na demonstraci utrpěla matka zranění (když byla v davu demonstrantů, dostala od policisty ránu obuškem), následně navštívila nemocnici, kde ji ošetřili. Poté se matka účastnila dalších demonstrací. Dne 6. 5. 2012 byla na demonstraci znovu zadržena. V této době již podnikala a skrze podnikání jí bylo vyhrožováno. Říkali, ať si dává pozor, aby se jí někdo nepomstil na rodině a na majetku. Vyhrožovali jí také telefonicky. Rozhodla se proto politicky již neangažovat. V té době si pronajali byt v jiné části M., změnili si telefonní čísla a situace se uklidnila. V roce 2014 prodali byt a změnili si jména. Matka na žádné protesty už nechodila, vnitřně ale dál s opozicí sympatizovala. V té době byla také ekonomická krize a matka přestala podnikat. Jmenovaný si vyřídil potřebné dokumenty a odjel

studovat do ČR. Ještě před odjezdem, konkrétně dne 1. 3. 2015, se společně s matkou zúčastnil demonstrace v M. Jednalo se o mírný protest po smrti Borise Němcova, během kterého nedošlo k žádným potyčkám s policií. V září 2015 přijel do ČR. Od té doby nemá informace o tom, co matka v Rusku dál dělala, jakých demonstrací se účastnila. Pouze ví, že matce v roce 2015 telefonicky vyhrožoval nějaký neznámý člověk, který volal z neznámého čísla, a říkal jí, že se má uklidnit. Vyhrožoval jí „krivým obviněním“ a vězením. Ohledně role jeho matky na uvedených protestech jmenovaný sdělil, že matka byla účastnicí v davu, pak se seznámila s některými organizátory protestů. Důvodem odjezdu matky do USA bylo dle žadatele vyhrožování její osobě. Také ji nutili přepsat jejich byt, vyhrožovali jí. Konkrétně se jednalo o nějakého muže v civilu, který za ní přišel během jejího zadržení na policii. Z jakého ho důvodu toto požadoval, jmenovaný neví. Matka si nakonec vyřídila potřebné doklady a odjela do USA. Důvodem, proč se jmenovaný rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR, je skutečnost, že došlo k ukončení jeho oprávněného pobytu v ČR (ke své žádosti o prodloužení pobytu za účelem studia nedoložil včas požadované dokumenty), přičemž se nechce vrátit do Ruska kvůli nebezpečí, které tam hrozí jeho životu. Ohledně problémů se státními orgány ČR sdělil, že mu bylo uděleno několik výjezdních příkazů ze strany cizinecké policie, ale trest vyhoštění mu uložen nebyl. Dále se jmenovaný vyjádřil ke svým politickým aktivitám v Rusku, sdělil, že poprvé byl na demonstraci po smrti Borise Němcova. Následně se zúčastnil několika dalších protestů, např. proti vměšování se Ruska do ukrajinských záležitostí, proti prezidentu Putinovi. Na protestech nezastával žádnou roli, byl pouze člověkem v davu. Za svou matkou neodjel, protože když ztratil své oprávnění k pobytu v ČR, nešlo si již vyřídít vízum do USA. Jmenovaný popřel, že by kromě výše uvedeného měl v Rusku nějaké jiné problémy. Co se týká jeho situace v případě návratu do vlasti, uvedl, že tam teď nemá nikde trvalý pobyt, nemá tam tedy kde žít. Také má obavy související s povinnou základní vojenskou službou. Dále se obává, aby jeho prostřednictvím nevyvíjeli nátlak na matku, jež měla v Rusku politické problémy. Dle vyjádření žalobce vymáhají po jeho matce nějaké „civilisté“ peníze. Neví, o koho se jedná. Matka ale převedla všechny finance do zahraniční banky. Jmenovaný popřel, že by jeho matka měla v Rusku nějaké dluhy. Na dotaz, čeho se tedy uvedené vymáhání financí týká, odpověděl, že o tom neví nic bližšího. Myslí si, že ji tím trestají za její politické aktivity. Na dotaz správního orgánu, zda v souvislosti s jejich problémy vyhledali nějakou oficiální pomoc, jmenovaný odpověděl, že jeho matka podávala stížnost na policii kvůli jejímu napadení obuškem během demonstrace v roce 2011. Dle žadatele se to ale nijak nevyšetřovalo, v této věci jim nebylo doručeno žádné rozhodnutí. Ke svým plánům do budoucna jmenovaný uvedl, že chce v ČR dokončit školu a pak se přestěhovat za matkou do USA.

17. Na podporu svých tvrzení žadatel doložil správnímu orgánu dne 13. 2. 2019 kopie záznamu

z matriky o změně jména jeho matky a záznamu o ošetření jeho matky v nemocnici v roce 2011 v ruském jazyce a kopii oznámení o vyzvednutí rozhodnutí o žádosti o azyl v USA v anglickém jazyce. Dne 15. 2. 2019 doložil opětovně všechny tři výše uvedené dokumenty, tentokrát v jejich originálním znění a s jejich ověřenými překlady do českého jazyka. Dne 25. 3. 2019 doložil kopii datové stránky cestovního dokladu jeho matky, předvolání k pohovoru jeho matky k azylovému úřadu v Los Angeles a dokument v ruském jazyce. Správní orgán si nechal vyhotovit překlad tohoto dokumentu a konstatuje, že se jedná o písemné oznámení - svědeckou výpověď ze dne 27. 2. 2019 pojednávající o okolnostech zadržení žadatelovy matky během mítinku konaného v M. dne 10. 12. 2011. Dne 11. 3.

2019 doložil žadatel kopie materiálů týkajících se azylového řízení jeho matky v USA. Žadatelem doložené materiály správní orgán při svém rozhodování nezohlednil, neboť tyto neobsahují informace týkající se osoby žadatele

18. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava o jeho život v případě návratu do vlasti kvůli výhrůžkám adresovaným jeho matce, obava z nástupu k výkonu základní vojenské služby a snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR.
19. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel ze Zákona č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě věznění k 27. 11. 2017, Hlava IV, Povolávání občanů k vojenské službě, z Informace Ministerstva vnitra Ruské federace - Vystavení pasu občana Ruské federace, z webových stránky uloženo dne 25. února 2019, z Informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců, Zpráva ze zjišťovací mise do Ruské federace, 4. - 18. května 2014, z června 2014, z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) - Zpráva EASO o zemi původu - Ruská federace, Státní aktéři ochrany - 2.1. Ministerstvo vnitra (MVD) a policie, z března 2017, ze Zpráv Freedom House, Svoboda ve světě 2019 - Rusko, ze dne 4. února 2019, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2019 - Rusko ze dne 17. ledna 2019, ze Zpráv Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) - Údaje o zemi - Ruská federace, z roku 2018 a z Informace OAMP - Ruská federace - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 20. června 2018.
20. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Jmenovaný uvedl, že není členem žádné politické strany nebo skupiny, v roce 2015 se zúčastnil několika protestů, přičemž na nich nezastával žádnou roli, byl tzv. člověkem v davu. Jiným způsobem politicky aktivní nebyl. Správní orgán konstatuje, že jmenovaný neuvedl, že by v souvislosti s účastí na uvedených protestech čelil nějakým potížím, a dále výslovně popřel, že by proti němu ve vlasti bylo kdy vedeno nějaké správní nebo trestní řízení, nikdy nebyl zadržen ani uvězněn. Správní orgán konstatuje, že po provedeném správním řízení z výpovědi jmenovaného nevyplynulo, že by v souvislosti s účastí na protestech čelil jakémukoliv jednání, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu.
21. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jmenovaný během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, ze které by správní orgán mohl dojít k závěru, že se stal terčem

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány, z výše uvedených důvodů. Jmenovaný výslovně popřel, že by proti němu ve vlasti bylo někdy vedeno správní nebo trestní řízení, nikdy nebyl zadržen ani uvězněn. Kromě jedné kontroly ze strany příslušníků celní správy a policie na letišti v roce 2016, kdy byl po předložení požadovaných dokladů ihned propuštěn, neměl v Rusku žádné problémy.

22. Jmenovaný označil za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu o svůj život v případě návratu do vlasti kvůli výhrůžkám adresovaným jeho matce. Po provedeném správním řízení je však správní orgán nucen konstatovat, že tuto žadatelem sdělenou obavu považuje za neopodstatněnou, založenou pouze na žadatelových subjektivních domněnkách. Správní orgán v této souvislosti poukazuje především na zcela vágní, neurčitou výpověď dotyčného, v níž tento neposkytl žádná konkrétní a relevantní fakta, jež by měla jeho případným potížím ve vlasti nasvědčovat. Z vyjádření jmenovaného vyplynulo, že se ohrožení svého života obává na základě výhrůžek adresovaných jeho matce kvůli její účasti na protestech, kdy jí na konci roku 2011 a v roce 2012 měl vyhrožovat nějaký vyšetřovatel a nějací „lidé v civilu“ tím, že pokud se nepřestane účastnit protestů, může mít problémy i její syn, tedy žadatel. V roce 2015 měl pak žadatelově matce telefonicky vyhrožovat nějaký neznámý člověk „krivým obviněním“ a vězením. Také jí vyhrožoval nějaký neznámý muž, který chtěl, aby na něj přepsala byt. Dále po ní měli nějací neznámí lidé požadovat peníze. K uvedenému nemá dotyčný žádné bližší informace, ale myslí si, že to souvisí s matčinou politickou aktivitou. V roce 2016 pak žadatelova matka odjela do USA. Co se týká vyjádření žadatele ohledně potíží jeho matky, správní orgán konstatuje, že jeho úkolem je hodnotit individuální žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany, nepřísluší mu posuzování jiných případů, o kterých nemá žádné konkrétní informace. Správní orgán v tomto řízení posuzuje pouze situaci samotného žadatele, přičemž musí konstatovat, že v jeho případě nedospěl k závěru o jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů. Ačkoliv se jmenovaný obává ohrožení v souvislosti s problémy matky v Rusku, správní orgán po provedeném správním řízení takové skutečnosti neshledal. Z výpovědi jmenovaného jasně vyplývá, že během svého života v Rusku nečelil žádným problémům, které by bylo možno shledat azylově relevantními. K vyhrožování matce týkajícímu se jeho osoby došlo pouze v letech 2011 a 2012, přičemž jmenovaný až do svého odjezdu do ČR v září 2015 neměl ve vlasti žádné problémy. Ostatní uvedené výhrůžky adresované jeho matce se osoby žadatele nijak netýkají. Jediným problémem, kterému měl být dotyčný v Rusku vystaven, bylo to, že na něj měl být v roce 2016, když se vracel z ČR do Ruska, vyvíjen na letišti tlak, dle něj kvůli účasti jeho matky na protestech. Z výpovědi dotyčného však následně vyplynulo, že byl na letišti pouze podroben kontrole ze strany příslušníků celní správy a policie, přičemž po předložení požadovaných dokladů byl ihned propuštěn. Žádné jiné problémy jmenovaný v Rusku neměl. Rovněž během posledního vycestování z Ruska v lednu 2016 nečelil žádným potížím. Z výpovědi jmenovaného tak jasně vyplývá, že ve své vlasti nebyl vystaven azylově relevantnímu pronásledování, přičemž správní orgán po provedeném správním řízení nedospěl k závěru, že by takovému pronásledování mohl být dotyčný vystaven v případě návratu do vlasti. Z vyjádření jmenovaného vyplývá, že matce mělo být v Rusku vyhrožováno problémy jejího syna, tedy žadatele, pokud se tato v Rusku nepřestane účastnit protestů. Žadatelova matka se ovšem od roku 2016 nenachází na území Ruské federace, nemůže se tam tedy žádných protestů účastnit, tudíž důvod, kvůli kterému by jmenovaný mohl mít ve své vlasti jím tvrzené potíže, již neexistuje. Nadto správní orgán

opakovaně upozorňuje na skutečnost, že k uvedeným výhružkám mělo dojít v letech 2011 a 2012, přičemž dotyčný žil v Rusku trvale až do září 2015 a neměl tam žádné problémy. Z Ruska pak bez jakýchkoli problémů vycestoval za účelem studia do ČR. V lednu 2016 se do vlasti vrátil, přičemž během tohoto pobytu nečelil žádným azylově relevantním problémům a následně z Ruska rovněž bez potíží vycestoval. S ohledem na vše výše uvedené není žádný reálný důvod domnívat se, že by dotyčný měl být po svém návratu do vlasti vystaven ohrožení svého života. Správní orgán uzavírá, že pokud by se jmenovaný po svém návratu do Ruské federace setkal s negativním jednáním vůči své osobě, má stejně jako ostatní obyvatelé Ruské federace možnost obrátit se o pomoc na kompetentní státní orgány své vlasti. Další možností, jak jmenovaný může své potencionální budoucí obtíže řešit, je tzv. vnitřní přesídlení.

23. Správní orgán se dále zabýval žadatelem tvrzenými obavami z jeho možného povolání k výkonu

základní vojenské služby. Správní orgán zde poukazuje na skutečnost, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné skutečnosti než uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Mezi tyto důvody tedy nelze podřadit ani obavu z povolání do ruské armády. Snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Ostatně i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ve svém stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvádí, že *„všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat“*. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“* Správní orgán dále vychází z rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97 ze dne 16. 7. 1998, kde je mj. uvedeno: *„Již správní orgány obou stupňů správně vyložily, že povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava žalobce, že v souvislosti*

s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán.“ Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury NSS, jak je vyjádřen např. v rozsudku sp. zn. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004: *„Pokud se stěžovatel dovolává*

nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava

nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod §12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se

stěžovatel

domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost

náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce

povinnost základní vojenské služby byla zrušena." Správní orgán tak v tomto bodě uzavírá, že samotná

povinnost každého občana Ruské federace, včetně žadatele, účastnit se základní vojenské služby

nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ruských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Z toho důvodu tak nelze tyto žadatelem sdělené obavy shledat azylově relevantními. Jmenovaný nadto uvedl, že mu byl udělen odklad povolání k vojenské službě z důvodu jeho studia v ČR.

24. Co se týká dalšího důvodu žádosti jmenovaného, konkrétně jeho snahy pobývat na území ČR

a studovat zde, správní orgán konstatuje, že poskytnutí azylu je zcela specifickým pobytovým statutem a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu na území ČR, které jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. Správní orgán je na základě všeho výše uvedeného nucen konstatovat, že lze žádost jmenovaného považovat za účelovou, neboť ji podal dle názoru správního orgánu ve snaze legalizovat si jejím prostřednictvím svůj pobyt v ČR. Správní orgán v této věci odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, ve kterém se uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“. Dle rozsudku NSS sp. zn. 7 Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004 je azylové řízení „zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.“ Pokud tak žadatel má snahu setrvat na území ČR, musí se podrobit režimu zákona o pobytu cizinců.

25. Správní orgán dodává, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou

poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Samo řízení o udělení azylu není ani řízením o tom, zda stát, ze kterého žadatel o azyl pochází, je schopen plnohodnotně a zcela bezezbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, zákony jsou zneužívány k prospěchu některých osob, který v mnoha případech pošlapává lidská práva (viz Informace Human Rights Watch, Freedom House), však neznamená, že kterýkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

26. Správní orgán tak uzavírá, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu dle zákona o azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona tedy udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování odůvodněně obává v případě svého návratu do země své státní příslušnosti. V případě jmenovaného však na pozadí veškerých dostupných informací správní orgán takové skutečnosti, které by byly důvodné pro udělení azylu dle § 12 písm. zákona o azylu, neshledal.
27. Správní orgán se dále zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jmenovaný je dospělým, plně svéprávným a praceschopným mužem. Je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Co se týká žadatelem uvedené neexistence zázemí v Ruské federaci, správní orgán je toho názoru, že neexistuje žádný důvod domnívat se, že by si dotyčný v případě návratu do Ruska nedokázal nalézt zaměstnání a vybudovat si tam potřebné zázemí. V této souvislosti odkazuje správní orgán opětovně na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi - Ruská federace, z roku 2018, dle které navrátilci nejsou považováni za speciální kategorii ani za ohrožené osoby, ze systému sociálního zabezpečení mohou čerpat stejné výhody jako kterýkoliv občan Ruské federace, je jim garantován přístup ke zdravotní péči; střediska pro zaměstnanost nacházející se po celé zemi poskytují různé druhy pomoci při hledání zaměstnání, osoba může být zaevidována jako nezaměstnaná na Středisku pro zaměstnanost nacházejícím se v místě jejího trvalého bydliště a může tam požádat o podporu v nezaměstnanosti. Správní orgán poukazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 59 Az 719/2003 ze dne 14. 1. 2004, který říká, že: *„Azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze řešit získání povolení k pobytu v České republice. Azyl je pouze jednou z více možností, na základě kterých může cizinec pobývat na území ČR. Podmínky pro udělení azylu jsou přitom stanoveny v zákoně velice přísně. Za stanovených podmínek lze využít k úpravě legálního pobytu v České republice institutů obsažených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.“* Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaný se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. A připomíná rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, v případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.
28. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany shledal, že žadatel neuvedl a

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Správní orgán k takovému závěru v případě žadatele nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Zpravidla tedy žadatel musí předložit nějaké zvláštní rizikové faktory týkající se konkrétně jeho osoby, které odkazují přímo k závěru, že v konkrétním případě návratu žadatele do jeho země původu či místa trvalého bydliště nastane v jeho případě reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí „nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu“, k tomu je nutné podotknout, že samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí a tvrzení žadatele by měla korespondovat s informacemi o zemi původu. Byť z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2019 a Zprávy Freedom House ze dne 4. února 2019 vyplývá, že v Ruské federaci panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů týkajících se uprchlictví. Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Žadatel v průběhu správního řízení dle správního orgánu neuvedl skutečnosti, které by mohly v jeho případě nasvědčovat možnosti vzniku skutečného nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, při jeho návratu do vlasti. Z výpovědi jmenovaného jasně vyplývá, že během svého pobytu ve vlasti nečelil žádným problémům, natož ze strany ruských státních orgánů, nebyly mu kladeny žádné překážky ve vycestování do zahraničí. Důvodem jeho odjezdu z Ruska bylo studium v ČR. Ačkoliv jmenovaný vyjádřil obavu z ohrožení jeho života v případě návratu do vlasti kvůli výhrůžkám adresovaným jeho matce, správní orgán považuje tyto obavy žadatele za neopodstatněné, založené na jeho subjektivních domněnkách, jak již bylo podrobně objasněno výše. Pokud by se jmenovaný po návratu do vlasti setkal s nějakým protiprávním jednáním vůči své osobě, a to jak ze strany soukromých osob, tak i příslušníků bezpečnostních složek, má možnost tyto potíže řešit za pomoci k tomu kompetentních ruských státních orgánů, jak již bylo uvedeno výše (viz informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z března 2017, Ruská federace - Státní aktéři ochrany). Není přitom důvod domnívat se, že by jmenovanému byla ze strany státních orgánů jeho vlasti příslušná pomoc odepřena. V případě neochoty návratu do posledního místa pobytu (M.) rovněž jmenovanému objektivně nic nebrání v přestěhování se v rámci své vlasti na jakékoliv jiné místo (viz Informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců, Zpráva ze zjišťovací mise do Ruské federace, 4.-18. května 2014). Jmenovanému vzhledem k jeho osobní situaci, zejména k věku, dobrému zdravotnímu stavu a absenci rodinných závazků, objektivně nic nebrání v tom, aby si po návratu do vlasti zajistil zázemí v jiné části Ruska, než je místo jeho posledního bydliště, a předešel tak svým případným problémům.

29. K občanskoprávní povinnosti výkonu vojenské služby správní orgán obecně konstatuje, že samotný výkon základní vojenské služby nepovažuje za okolnost podřaditelnou pod pojem skutečné nebezpečí vážné újmy. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností a právem každého svrchovaného státu je vymáhat její plnění. Správní orgán dodává, že jmenovaný ve své výpovědi nedeclaroval žádné obavy z nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, které by mu mělo v souvislosti s vojenskou službou hrozit. Sdělil pouze, že se obává svého nástupu k výkonu základní vojenské služby. Pokud jde o samotné povolání k výkonu vojenské služby, Zákon č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě přesně popisuje, jakým způsobem samotné povolání probíhá, jaké procedury musí každý ruský občan podstoupit, aby byl k vojenské službě povolán. Stanovuje pravomoci povolávací komise, její složení a uvádí, že jediné tato komise je ze zákona schopna rozhodnout o povolání konkrétního ruského občana k výkonu vojenské služby. Na tomto místě správní orgán uzavírá, že jmenovanému byl udělen odklad povolání k vojenské službě z důvodu studia a dotýčný výslovně popřel, že by mu byl doručen povolávací rozkaz, z čehož jasně vyplývá, že žadatel nebyl k vojenské službě povolán.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

33. Žalobce při ústním jednání doplnil průběh incidentu na letišti v roce 2016, kdy jako jediný cestující byl vzat stranou asi na 5 až 10 minut, byl vyzván k předložení dokladů, na cestě zpět do ČR žádné potíže neměl, od té doby ve vlasti nebyl. Žalobce považoval za podstatné, že matka vycestovala z vlasti až po incidentu na letišti. Žalobce měl za to, že jím tvrzené skutečnosti udělení mezinárodní ochrany odůvodňují, když se v roce 2015 účastnil protestů proti prezidentu Putinovi, matce žalobce bylo kvůli politickému přesvědčení vyhrožováno, změnili si proto jména a matka odjela do USA, kde jí byla udělena mezinárodní ochrana. Při poslední návštěvě domovské země v roce 2016 žalobci byla provedena nestandardní celní kontrola.
34. Žalobce namítal, že správní orgán nezohlednil při svém rozhodování materiály, které doložil žalobce s tím, že se netýkají jeho osoby. K tomu soud konstatuje, že na jednání tyto důkazy provedl, neboť i důkazy směřující k rodinným příslušníkům a k jejich pronásledování mohou podporovat azylový příběh žalobce, zvláště za situace, kdy matce mělo být vyhrožováno i směrem k rodině, tedy žalobci jako synovi. Z důkazů vyplývá, že matce žalobce v lednu 2019 byl v USA udělen azyl, není zřejmé, z jakých důvodů (potvrzení o schválení žádosti). Též je z důkazů zřejmé, že i matka si změnila v roce 2014 jméno (potvrzení o změně příjmení), účastnice demonstrace potvrdila, že matka žalobce se dne 10. 12. 2011 demonstrace na X v M. zúčastnila a policista ji udeřil do břicha obuškem, dotáhl ji k policejnímu autobusu, byla propuštěna následující den (notářský zápis ze dne 27. 2. 2019), dále z potvrzení polikliniky plyne, že matka žalobce byla v roce 2011 ošetřena pro pohmoždění měkkých tkání břicha, rukou, obličejů na poliklinice v M. Nicméně soud ani po tomto doplnění dokazování neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Soud má možnost dokazování doplnit, neshledal důvod pro zrušení správního rozhodnutí, když klíčovým důkazem zůstává výpověď žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu. Z této výpovědi vyplývá, že žalobce sám svůj politický názor uplatnil na několika demonstracích v roce 2015 jako jeden z davu, osobně žádné problémy neměl, nevyplynulo, že by při nebo po demonstracích byl státními orgány ztotožněn a jakkoli postihován. Neměl žádné potíže se státními orgány, ani s opakovaným vycestováním ze země. Na žalobcem popsanou celní prohlídku při příletu do Ruska v lednu 2016 soud nahlíží obdobně jako žalovaný, žalobce nijak nespecifikoval, v jakém směru na něj měl být tlak vyvíjen, byť soud nepochybně, že žalobce mohl mít v této souvislosti nepříjemné pocity, z jeho výpovědi nevyplynulo, že by celníci naznačovali nějakou souvislost s matkou žalobce, toto je jen domněnka žalobce. Incident trval jen 5 až 10 minut, žalobce byl po předložení dokumentů propuštěn. Žalobce pak neměl následně ani žádné potíže s vycestováním ze země. Soud též zdůrazňuje, že tvrzený incident, který měl vzbudit obavy žalobce, se stal v lednu 2016, žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal až v únoru 2019. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až ve chvíli, kdy vlastním zaviněním přestal splňovat podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia (když nepředložil včas potřebné dokumenty). Na základě této skutečnosti byl vydán výjezdní příkaz, který však žalobce nerespektoval a z území ČR nevycestoval. O mezinárodní ochranu požádal žalobce až po téměř třech a půl letech strávených na území České republiky. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tyto okolnosti svědčí spíše o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. V této souvislosti srovnej rozsudek NSS č. j. 2 Azs 423/2004 – 81 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení

státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti. Současně se k tomuto vyjadřoval NSS ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 119/2004 – 50 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.*“

35. Soud chápe situaci žalobce, kdy má v současné době problém s vyřízením víza a odcestováním za matkou do USA, k řešení těchto obtíží však nelze využívat zákon o azylu. Není to důvod ani pro udělení humanitárního azylu, když podle judikatury NSS, usnesení ze dne 2. 9. 2015 sp. zn. 1 Azs 178/2015, humanitární azyl není „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude pobytové oprávnění.
36. Při hodnocení obav žalobce soud vzal v potaz, na rozdíl od žalovaného, i azylový příběh matky žalobce, nelze ignorovat tvrzení, že matce žalobce bylo za její politické názory vyhrožováno i ve směru k synovi (žalobci), zároveň nelze opomenout bez dalšího skutečnost, že matce žalobce azyl v USA udělen byl, byť z rozhodnutí nejsou zřejmé důvody, ze spisu také plyne, že matka byla v roce 2011 policií při demonstraci fyzicky napadena. Soud tedy nepochybně azylový příběh matky, to však žalobce nezbavuje povinnosti tvrdit azylově relevantní skutečnosti i ke své osobě. Veškeré informace ohledně vyhrožování matce směrem k žalobci však nebyly příliš konkrétní, nadto vyhrožování směrem k žalobci se dělo v roce 2011, žalobce následně žádné problémy neměl, incident na letišti byl toliko běžnou kontrolou, bez jakýchkoli následků, resp. nic nenásvědčuje opaku, a nelze mu přiznat azylovou relevanci.
37. Odůvodněnost strachu z pronásledování tak podle názoru soudu není přiměřeně pravděpodobná a důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu, neprochází testem reálného nebezpečí (ve smyslu judikatury NSS, např. rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).
38. K vnitřnímu přesídlení žalobce namítal, že je porušením jeho základních lidských práv. Soud se s touto námitkou neztotožňuje, má za to že možnost vnitřního přesídlení byla žalovaným zmíněna nad rámec nosných důvodů, tedy že nelze shledat odůvodněný strach z pronásledování, či reálné riziko důvodnosti obav, že žalobce utrpí vážnou újmu, obecně je přesídlení uznáváno jako možnost řešit obtíže v zemi původu vázané na určitou oblast (a je zpravidla menším zásahem do života žadatele, než udělená mezinárodní ochrana v cizí zemi).
39. Soud nenalezl ani jiné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit i

s hodnocením obav žalobce z vojenské služby a odkázat na judikaturu citovanou žalovaným.

40. Pokud žalobce naznačil při jednání, že může mít potíže z důvodu, že byl matce poskytnut v USA azyl, toto není tvrzení, které by tvrdil v řízení před správním orgánem (ač mu v tom nic nebránilo, neboť azylové řízení matky již bylo skončeno), proto se žalovaný tímto aspektem ani nemohl zabývat. Toto tvrzení nebylo vzneseno ani ve lhůtě pro žalobní námitky, soud se proto touto obavou žalobce nemohl zabývat.
41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně